

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Af den gamle Vinhandlers Optegnelser

Citation: Wied, Gustav: "Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968", i Wied, Gustav: *Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968*, Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 238. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied12val-shoot-idm140179867019184/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Ranke Viljer. Dele af Circus Mundi. Af den gamle Vinhandlers Optegnelser. 1968

— Er det Dem! Hvor har De dog været saalænge?
— Hjemme i min Stue. Tak for den dejlige Fødselsdag!
— Det er da mig, der skal takke! lo hun. — Men De maa ikke se Dem om; der henne ved Kakkelovnen hænger et Par ...

— „Unævnelige“, afbrød jeg — gør ingen Ting, Lola; jeg er blind.

— Aa ja, sukkede hun — jeg ser ogsaa daarligt, som De véd.

— Ja, Fanden forstaa det med de dejlige Øjne, De har! Men stikke Ild i et gammelt, vindtørt Pebersvendehjerte, det har De da forstaaet alligevel. At der ved Kakkelovnen hænger et Par Svømmebukser, eller, som De maaske kalder dem: Trikot, kan jeg nok se. Men hvad saa? Er det ikke en ærlig Sag? Tror De ikke, der var Stakit om Edens Have; for det tror jeg. Det var ingen offentlig Park!

Jeg fik et Par Øjne, naadada!

Men saa brast hun i Latter. Og vi passiarede videre til langt ud paa Aftenen. — —

Undrer mig, at denne „afdankede Syngepige“, for at bruge et stygt Ord, endnu virker saa betagende paa mig!

Det er ligesom, der er to forskellige Væsener i mig. Det ene sidder med et koldt Hoved og ræsonnerer:

— Javist er hun kæn, elskværdig og indtagende; men Fruentimmer er dog i og for sig noget Rak, et nødvendigt Onde for mange, om end ikke for mig; og der er Hundrede som hun. Bild Dig bare ikke ind, at hun er mageløs; der er overhovedet intet „mageløst“, og hun har saamænd været med trods nogen, *er* det maaske endnu lige for Næsen af Dig — og ikke værd at røre ved med en Ildtang!

Men lidt efter tager det andet Væsen i mig fat og gen-driver alt in absurdum:

— *Ingen* er som hun! siger det — ingen har været og ingen vil nogen Sinde blive saa fuldkommen, som hun faktisk er! Her er endelig det kvindelige Ideal legemliggjort. Hvad har det at sige, om hun ogsaa har været lidt med og maaske stadig *er* det? Er det ikke at rose hende for, at hun ikke har været snerpet, men taget de Glæder, Livet byder? Bebrejder nogen en Mand, at han slaar til Skaglerne? Nej,